

*Білокінь Р. М.,
кандидат юридичних наук,
здобувач кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ*

УМОВИ ТА ПОРЯДОК НАКЛАДЕННЯ ГРОШОВОГО СТЯГНЕННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Анотація. У статті досліджується процесуальна форма накладення грошового стягнення як заходу кримінальної процесуальної відповідальності у разі неприбуття на виклик чи невиконання обов'язків, які поклалися на особу під час обрання запобіжного заходу. Виявлено недоліки правового регулювання цього питання, запропоновано зміни та доповнення до Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: накладення грошового стягнення, кримінальна процесуальна відповідальність, невиконання обов'язків, неявка на виклик.

Постановка проблеми. Накладення грошового стягнення є одним із заходів забезпечення кримінального провадження, суть якого полягає у притягненні до кримінальної процесуальної відповідальності осіб, які не виконали кримінальних процесуальних обов'язків. Грошове стягнення також зобов'язує учасників кримінального процесу до виконання покладених на них кримінальних процесуальних обов'язків під загрозою зазнання втрат майнового характеру. А тому воно є досить ефективним заходом забезпечення кримінального провадження.

Втім аналіз судової статистики свідчить, що грошове стягнення не отримало належного визнання під час здійснення кримінального провадження. Відповідно до звіту судів першої інстанції протягом 2015 р. до слідчих суддів надійшло всього 229 клопотань про накладення грошового стягнення, з яких задоволено 131 [1]. Серед причин такого ігнорування можливістю звернення до суду з клопотанням про накладення грошового стягнення можна назвати те, що цей захід забезпечення кримінального провадження є новелою Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України 2012 р., а тому слідчі не мають напрацьованої практики його застосування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблеми накладення грошового стягнення присвятили свої роботи В.В. Гевко, Н.С. Карпов, Г.К. Кожевников, М.В. Лиманська, М.А. Макаров, А.М. Мартинців, О.С. Пахолок, С.М. Смоков, О.Ю. Татаров, Л.Д. Удалова, О.Г. Шило, А.О. Штанько. У працях вказаних науковців основна увага зверталася на процедурні питання накладення грошового стягнення. Але дослідженню умов накладення грошового стягнення вчені не приділяли належної уваги, хоча це питання є не менш важливими для правозастосування.

Метою статті є дослідження умов та порядку накладення грошового стягнення у разі неприбуття особи на виклик чи невиконання обов'язків, які поклалися на особу під час обрання запобіжного заходу, виявлення недоліків правового регулювання цього питання та вирішення шляхів їх усунення.

Виклад основного матеріалу. До загальних умов накладення грошового стягнення вчені відносять: наявність розпочатого кримінального провадження та закріплення за особою

відповідного процесуального статусу його учасника; покладання на учасника кримінального провадження у визначеному законом порядку певних процесуальних обов'язків; відсутність поважних причин невиконання процесуального обов'язку або неповідомлення про наявність поважних причин; дотримання процесуального порядку виконання певної процесуальної дії [2, с. 141–144].

Аналіз норм КПК України дозволяє стверджувати, що грошове стягнення накладається за вчинення таких двох видів кримінальних процесуальних правопорушень: 1) неприбуття на виклик (ст.ст. 139, 323, 325, 326, 327 КПК України); 2) невиконання обов'язків, які поклалися на особу під час обрання запобіжного заходу (ст.ст. 179, 180, 493 КПК України). А тому, вказані загальні умови накладення грошового стягнення мають свої особливості під час застосування грошового стягнення при вчиненні цих діянь.

Неприбуття на виклик є найбільш типовим кримінальним процесуальним правопорушенням, яке є підставою застосування кримінальної процесуальної відповідальності у формі накладення грошового стягнення. Так, у ч. 1 ст. 139 КПК України вказано, що, якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, який був у встановленому цим Кодексом порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду [3].

Відповідно до положень вказаної норми грошове стягнення накладається на підозрюваного, обвинуваченого, свідка, потерпілого, цивільного відповідача, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Але цей перелік не охоплює всіх учасників кримінального провадження, які зобов'язані з'являтися на виклик слідчого, прокурора, слідчого судді чи суду. Адже з'являтися за викликом зобов'язані також захисник (ч. 2 ст. 47 КПК України), третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, його представник (ч. 7 ст. 64-2 КПК України), перекладач, експерт, спеціаліст (п. 1 ч. 3 ст. 68, п. 2 ч. 5 ст. 69, п. 1 ч. 5 ст. 71 КПК України). А тому вважаємо, що в ч. 1 ст. 139 КПК України слід закріпити ширший перелік осіб, які притягаються до кримінальної процесуальної відповідальності у разі неприбуття на виклик. Висновок про те, чи є конкретний учасник кримінального провадження суб'єктом, на якого накладається грошове стягнення у разі неприбуття на виклик, слід пов'язати з наявністю в цього учасника кримінального провадження відповідного процесуального обов'язку.

Однією з умов накладення грошового стягнення є покладання на учасника кримінального провадження обов'язку прибути за викликом, а в разі неможливості прибути у визначений строк – заздалегідь повідомити про це слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд. Вказана умова є комплексною та містить такі складові: доведення обов'язків до відома учасника кримінального провадження, їх роз'яснення, попередження про можливість накладення грошового стягнення у разі невиконання цих обов'язків [2, с. 142–143]. На реалізацію вказаної умови спрямоване положення ч. 1 ст. 137 КПК України, де, зокрема, вказано, що повістка про виклик має містити відомості про наслідки неприбуття особи за викликом із зазначенням тексту відповідних положень закону.

Грошове стягнення не накладається, якщо є поважні причини, через які особа не може з'явитися на виклик, про які вона заздалегідь повідомила орган, який її викликав. Перелік поважних причин неприбуття на виклик міститься у ч. 1 ст. 138 КПК України, де «законодавець вказав ті обставини, які найбільш часто зустрічаються на практиці. Проте, цей перелік поважних причин неприбуття особи на виклик не є вичерпним» [4, с. 196]. Тому під час накладення грошового стягнення в кожному конкретному випадку слідчий суддя, суд має оцінити ситуацію, що склалася під час неприбуття на виклик, та визначитися із поважністю причин неприбуття.

Дотримання слідчими, прокурорами, слідчими суддями чи суддями кримінальної процесуальної форми здійснення виклику є важливою умовою накладення грошового стягнення. В Узагальненні судової практики звертається увага на те, що норми, які регулюють порядок накладення грошового стягнення, перебувають у системному зв'язку із нормами, які передбачають порядок виклику. Адже виникнення обов'язку, який є підставою для грошового стягнення, пов'язується із попереднім застосуванням виклику [5].

Загальні правила здійснення виклику такі: особа викликається шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику за телефоном або телеграмою; повістка про виклик вручається особі працівником органу зв'язку, працівником правоохоронного органу, слідчим, прокурором, секретарем судового засідання; особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом не пізніше ніж за 3 дні до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом; належним підтвердженням отримання повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки чи будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом (ст. 135, 136 КПК України).

Грошове стягнення може накладатися лише при дотриманні вказаних вимог КПК України. Так, ухвалою слідчого судді Сокальського районного суду Львівської області від 22 травня 2013 р. відмовлено у задоволенні клопотання слідчого про накладення грошового стягнення на Ч., оскільки під час розгляду справи встановлено, що виклик двічі проведено з порушенням вимог, викладених у ч. 8 ст. 135 КПК (повістка про виклик було вручено менш ніж за 3 дні до дня виклику) [5].

Грошове стягнення за невиконання обов'язків, які поклалися на особу під час обрання запобіжного заходу, застосовується у разі вчинення таких кримінальних процесуальних правопорушень: 1) невиконання підозрюваним, обвинуваченим умов особистого зобов'язання (ст. 179 КПК України); 2) невиконання особами взятих на себе обов'язків щодо особи-

стої поруки (ст. 180 КПК України) чи нагляду за неповнолітнім підозрюваним, обвинуваченим (ст. 493 КПК України).

Суб'єктом кримінальної процесуальної відповідальності у вказаних випадках є: підозрюваний, обвинувачений (при невиконанні обов'язків особистого зобов'язання); особистий поручитель (при невиконанні обов'язків щодо забезпечення належної поведінки підозрюваного, обвинуваченого); батьки, опікуни, піклувальники (при невиконанні обов'язків щодо забезпечення належної поведінки неповнолітнього підозрюваного, обвинуваченого).

Досліджуючи питання накладення грошового стягнення, вчені звертають увагу на проблему визначення кола осіб, на яких грошове стягнення може накладатися [6, с. 339]. Адже в ч. 1 ст. 144 КПК України вказано, що грошове стягнення може бути накладено на учасників кримінального провадження. Законодавче тлумачення терміну «учасники кримінального провадження» міститься у п. 25 ч. 1 ст. 3 КПК України. Втім, у цьому переліку немає поручителів. Тому О.Ю. Татаров зауважує, що «КПК України додатково визначає категорію осіб, щодо яких може застосовуватися грошове стягнення, проте, які не відносяться до учасників кримінального провадження» [7, с. 166]. Щоб виправити цю законодавчу колізію, пропонуємо перелік учасників кримінального провадження, які вказані в п. 25 ч. 1 ст. 3 КПК України доповнити такими особами: «поручитель, особа, яка зобов'язана наглядати за неповнолітнім підозрюваним, обвинуваченим».

Процесуальна форма застосування запобіжних заходів, визначених в ст.ст. 179, 180, 493 КПК України, містить вимоги щодо обов'язкового повідомлення підозрюваного, обвинуваченого, особистого поручителя чи батьків, опікунів, піклувальників про покладення на них певних обов'язків, роз'яснення суті цих обов'язків та попередження про настання негативних наслідків у разі їх невиконання. Так, в ч. 2 ст. 179 КПК України визначено, що підозрюваному, обвинуваченому письмово під розпис повідомляються покладені на нього обов'язки та роз'яснюється, що в разі їх невиконання на нього може бути накладено грошове стягнення. У ч. 3 ст. 180 КПК України також вказано, що поручителю роз'яснюється, у вчиненні якого кримінального правопорушення підозрюється або обвинувачується особа, передбачене законом покарання за його вчинення, обов'язки поручителя та наслідки їх невиконання, право на відмову від прийнятих на себе зобов'язань та порядок реалізації такого права [3].

Слід звернути увагу на те, що законодавець не передбачає можливості звільнення особи від накладення грошового стягнення за наявності поважних причин невиконання обов'язків, які поклалися на особу під час застосування певного запобіжного заходу. М.А. Макаров стверджує, що таке законодавче закріплення потребує змін, а тому пропонує ст.ст. 179, 180, 493 КПК України доповнити нормами, які б визначали поважність причин: невиконання підозрюваним покладених на нього обов'язків за умови застосування запобіжного заходу у вигляді особистого зобов'язання; невиконання поручителем взятих на себе зобов'язань за умови застосування запобіжного заходу у вигляді особистої поруки; невиконання батьками, опікунами, піклувальниками неповнолітнього підозрюваного обов'язку щодо нагляду за ним [8, с. 80]. Вважаємо, що така пропозиція є слушною. Адже в ч. 3 ст. 146 КПК України визначено, що слідчий суддя, суд накладає на особу грошове стягнення, встановивши, що особа не виконала покладених на неї процесуальних обов'язок без поважних причин.

Дотримання кримінальної процесуальної форми застосування запобіжного заходу як умова накладення грошового стягнення полягає в дотриманні як загальних вимог застосування запобіжних заходів, так і окремих, притаманних для конкретного запобіжного заходу. Зокрема, умови застосування особистої поруки наступні: поручителями можуть бути особи, що заслуговують на довіру; слідчий суддя має впевнитися, що поручителі дійсно можуть позитивно впливати на поведінку підозрюваного, обвинуваченого та забезпечити його доставлення; застосовується тільки за клопотанням або за згодою поручителів [9, с. 123–124]. Передання неповнолітнього підозрюваного чи обвинуваченого під нагляд також здійснюється лише за наявності згоди батьків, опікунів, піклувальників або адміністрації дитячої установи та згоди неповнолітнього (ч. 3 ст. 493 КПК України).

Слід звернути увагу на те, що положення ч. 4 ст. 493 КПК України зобов'язує суд зібрати відомості про особу батьків, опікунів або піклувальників, їхні стосунки з неповнолітнім. Вважаємо, що таке положення потребує уточнення. Адже відповідно до ч. 6 ст. 493 КПК питання передання неповнолітнього підозрюваного чи обвинуваченого під нагляд батьків, опікунів, піклувальників або адміністрації дитячої установи розглядається за клопотанням прокурора за правилами обрання запобіжного заходу або за клопотанням сторони захисту під час розгляду питання про обрання запобіжного заходу. Тому збирати відомості про особу батьків, опікунів або піклувальників, їхні стосунки з неповнолітнім має не суд, а особа, яка звертається з відповідним клопотанням. Суд має лише оцінити подані відомості, з'ясувати, чи можуть батьки, опікуни, піклувальники належно здійснювати нагляд за неповнолітнім, та винести відповідне рішення.

Процесуальний порядок накладення грошового стягнення досить ґрунтовно був досліджений вітчизняними вченими [7, с. 168; 8, с. 76–81; 10, с. 76]. Узагальнення їх праць та аналіз норм КПК України щодо регламентації заходів забезпечення кримінального провадження в цілому та накладення грошового стягнення зокрема свідчить про певне «спрощення» процесуальної форми застосування цього заходу забезпечення кримінального провадження.

По-перше, у ч. 2 ст. 144 КПК України нічого не зазначено про необхідність погодження клопотання слідчого про накладення грошового стягнення із прокурором. На відміну від цього, погодження у прокурора потребують клопотання слідчого про застосування тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом (ч. 1 ст. 150 КПК України), про відсторонення від посади (ч. 1 ст. 155 КПК України), про тимчасовий доступ до речей і документів (ч. 1 ст. 159 КПК України), про арешт майна (ч. 1 ст. 171 КПК України). Окрім цього, в п. 5 ч. 2 ст. 40 КПК України передбачено, що слідчий уповноважений звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. А тому підтримуємо вчених, які вважають, що клопотання слідчого про накладення грошового стягнення слід погоджувати з прокурором.

По-друге, у ч. 1 ст. 145 КПК України вказані вимоги до змісту клопотання про накладення грошового стягнення, яке розглядається лише під час досудового розслідування. Вимоги до змісту клопотання, з яким прокурор звертається до суду під час судового провадження, у вказаній нормі не визначені. Це обумовлено тим, що під час судового провадження питання про накладення грошового стягнення на особу розглядається негай-

но після його ініціювання (ч. 2 ст. 146 КПК України). Тому під час судового розгляду клопотання про накладення грошового стягнення заявляється прокурором усно.

По-третє, процесуальна форма накладення грошового стягнення не передбачає обов'язку слідчого чи прокурора надавати особі, відносно якої це питання вирішується, копій клопотання та матеріалів, якими слідчий, прокурор обґрунтовують підстави його застосування. Хоча така процедура передбачена для вирішенні питання про застосування тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом, (ч. 2 ст. 150 КПК України) чи відсторонення від посади (ч. 2 ст. 155, КПК України). Підтримуємо вчених, які стверджують, що процедура надання учаснику кримінального провадження копій клопотання та матеріалів, якими слідчий, прокурор обґрунтовує свої доводи, має бути передбачена і при накладенні грошового стягнення [8, с. 77].

По-четверте, у положеннях гл. 12 КПК України не передбачена процедура повернення клопотання про накладення грошового стягнення прокурору, якщо воно подане без дотримання вимог, закріплених у ст. 145 КПК України. Разом з цим, процедура повернення прокурору клопотання на доопрацювання передбачена під час розгляду клопотання про застосування тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом, про відсторонення від посади, про арешт майна. А тому вчені-процесуалісти одностайні в тому, що в ч. 1 ст. 146 КПК України слід закріпити можливість повернення клопотання про накладення грошового стягнення прокурору, якщо воно подане без дотримання правил, закріплених у ст. 145 КПК України [10, с. 76; 7, с. 168].

По-п'яте, відповідно до положень ч. 2 ст. 146 КПК України неприбуття на судові засідання службової особи, яка внесла клопотання про накладення грошового стягнення, та особи, на яку грошове стягнення може бути накладено, не перешкоджає розгляду цього питання. Щодо можливості розгляду клопотання про накладення грошового стягнення без особи, стосовно якої це питання розглядається, то тут слід погодитися із законодавцем. А от щодо участі слідчого чи прокурора під час розгляду клопотання про накладення грошового стягнення, то вважаємо, що вчені цілком слушно наголошують на тому, що їхня присутність є обов'язковою, адже на слідчого, прокурора покладається тягар доказування перед слідчим суддею наявності підстав накладення грошового стягнення [8, с. 78].

По-шосте, у ч. 3 ст. 146 КПК України зазначено, що слідчий суддя, суд, встановивши, що особа не виконала покладений на неї процесуальний обов'язок без поважних причин, накладає на неї грошове стягнення. А зі змісту положень ст. 145 КПК України випливає, що встановити факт невиконання учасником кримінального провадження покладених на нього обов'язків, слідчий суддя може лише на підставі дослідження копій матеріалів, якими слідчий, прокурор обґрунтовує свої доводи, та які додані до відповідного клопотання. На відміну від цього, під час розгляду клопотань про тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом, про відсторонення від посади, про арешт майна слідчий суддя має право заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питання. Тому вважаємо за доцільне підтримати вчених, які пропонують розширити повноваження слідчого судді, суду під час дослідження підстав накладення грошового стягнення [11, с. 102].

Окрім цього, у нормах гл. 12 КПК України закріплена особлива процедура можливості перегляду рішення про накла-

дення грошового стягнення. Адже ухвала слідчого судді про накладення грошового стягнення не підлягає оскарженню в апеляційному порядку, її скасування можливе за результатами розгляду відповідного клопотання, поданого особою, на яку було накладено грошове стягнення та яка не була присутня під час розгляду цього питання слідчим суддею [5]. Такий порядок перегляду рішення про накладення грошового стягнення суттєво відрізняється від апеляційного провадження. Адже ухвала про накладення грошового стягнення може бути скасована не вищестоящим судом, а тим самим органом, який її постановив, а ініціатором перегляду ухвали може бути лише особа, на яку було накладено грошове стягнення, якщо вона не була присутня під час розгляду цього питання [12, с. 271]. У зв'язку з цим особа, яка була присутня під час розгляду клопотання про застосування щодо неї грошового стягнення та вважає його несправедливим, не має права на оскарження судового рішення про накладення на неї майнових санкцій. Вважаємо, що це положення не відповідає конституційному принципу забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, який закріплений у ст. 129 Конституції України. А тому підтримуємо думку Н.С. Карпова та А.О. Штанька, які пропонують учаснику кримінального провадження, який не згоден із рішенням про накладення на нього грошового стягнення, надати право оскаржити це судові рішення в апеляційному порядку [10, с. 76].

Висновки. Накладення грошового стягнення є кримінальною процесуальною відповідальністю, під час застосування якої на особу покладається новий процесуальний обов'язок щодо зазнання втрат майнового характеру. Тому процесуальна форма прийняття рішення про накладення грошового стягнення має бути не «спрощеною», а, навпаки, потребує додаткових гарантій унеможливлення безпідставного притягнення особи до кримінальної процесуальної відповідальності. Процесуальна форма прийняття рішення про накладення грошового стягнення потребує вдосконалення в частині розширення повноважень: слідчого та прокурора (щодо їх обов'язкової участі під час розгляду клопотання та необхідності погодження прокурором клопотання слідчого); слідчого судді, суду (щодо повернення клопотання прокурору для усунення недоліків та розширення можливостей дослідження підстав накладення грошового стягнення); особи, щодо якої розглядається клопотання про накладення грошового стягнення (в частині отримання копій клопотання та матеріалів, якими слідчий, прокурор обґрунтовує свої доводи, та щодо можливості апеляційного оскарження прийнятого рішення).

Література:

1. Звіт судів першої інстанції про розгляд матеріалів кримінального провадження за 2015 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://court.gov.ua/sudova_statystyka/Sud_statustuka_Zvit_2015/
2. Заходи забезпечення кримінального провадження: наук.-практ. посіб. / [О.І. Богатирьова, А.О. Галай, О.З. Гладун та ін.]; за заг. ред. В.Т. Малярєнка. – К.: Національна академія прокуратури України, 2015. – 310 с.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
4. Кримінальний процес: [підручник] / [В.В. Коваленко, Л.Д. Удалова, Д.П. Письменний та ін.] – К.: Центр учбової літератури, 2013. – 544 с.
5. Узагальнення судової практики щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження: витяг. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0001740-14#Find>
6. Кримінальний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар / Відп. ред.: С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко. – Х.: Одісеї, 2013. – 1104 с.
7. Татаров О.Ю. Накладення грошового стягнення як захід забезпечення кримінального провадження / О.Ю. Татаров // Південноукраїнський юридичний часопис. – 2014. – № 4. – С. 165–169.
8. Макаров М.А. Судовий контроль у кримінальному провадженні / М.А. Макаров. – Київ: Центр учбової літератури, 2016. – 340 с.
9. Кримінальний процес України у питаннях і відповідях: [навч. посіб.]: 4-те вид., перероб. і доповн. / [Л.Д. Удалова, В.В. Рожнова, Д.О. Савицький, О.Ю. Хабло, О.В. Римарчук]. – К.: КНТ, – 2016. – 269 с.
10. Карпов Н.С. Накладення грошового стягнення на учасників кримінального провадження (діагностика проблеми) / Н.С. Карпов, А.Д. Штанько // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2014. – № 1. – С. 70–78.
11. Гловюк І.В. Окремі аспекти доказування при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження слідчим суддею / І.В. Гловюк // Право України. – 2014. – № 10. – С.97–103.
12. Кримінальний процес: [підручник] / [Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін.]; за ред. В.Я. Тація. – Х.: Право, 2013. – 824 с.

Белоконь Р. М. Умови и порядок наложения денежного взыскания в уголовном производстве

Анотация. В статье исследуется процессуальная форма наложения денежного взыскания как мера уголовной процессуальной ответственности в случае неявки на вызов или невыполнения обязанностей, возлагавшихся на лицо при избрании меры пресечения. Выявлены недостатки правового регулирования этого вопроса, предложены изменения и дополнения в Уголовный процессуальный кодекс Украины.

Ключевые слова: наложение денежного взыскания, уголовная процессуальная ответственность, невыполнение обязанностей, неявка на вызов.

Bilokin R. Conditions and procedure of imposing a monetary penalty in criminal proceedings

Summary. In the article studies the procedural form of imposing a monetary penalty as a measure of procedural criminal liability in the event of failure to appear at summons or perform the obligations vested on the person during a bail hearing. The shortcomings of legal regulation of this issue are revealed, and amendments to the Criminal Code of Ukraine are proposed.

Key words: monetary penalty, criminal procedural liability, perform the obligations, default on call.